

har fundet en tilsyneladende Tilfredsstillelse ved at vedkende sig selv og andre.

Advarslens mod at bruge for stærke Ord om Mændene er ikke ny for e—e og andre Kvinder, som uforfærdede ved enhver Lejlighed tager Kvindernes Parti. Det er en af de „selverkendende“ Kvinders mange indtagende Egenskaber, at tage deres egne Talsmænd i Ørene for at ile debetængte Mænd til Hjælp. Paamindelsen om „Slægtens Opdragerinder“ bringer sikkert „Kvinden og Samfundet“s Læsere i Erindring Carl Plougs historiske Afvisning af Kvinders Krav paa at sidde i Skolekommissioner: „Jeg tror ikke — jeg vil sige det rent ud — at Kvinderne har vist sig som de udmærkede Opdragere for Ungdommen, som vi havde ønsket og ventet, da vi undergik vor store nationale Ulykke i 64.“ Dengang var det Adam, som skød Skylden paa Eva, nu er Eva naaet saa vidt i Selvstændighed, at hun kan besørge det selv. Det er dog altid et kvindeligt Fremskridt!

Det er unægtelig at stille „Kvinden og Samfundet“s Læsere paa en Taalmodighedsprøve at komme ind paa en historisk Vurdering af Dronning Margrethe, som saa tidt har været karakteriseret i dette Blad, og det er da heller ikke for at redde e—e fra en historisk Fiasko, at jeg beder om Plads for nogle historiske Fakta, men for at give Margrethe den Fortjeneste, der tilkommer hende, og som Forfatteren af ovenstaaende Artikel synes tilbøjelig til at beklippe til Fordel for hendes store Fader.

At Valdemar Atterdag samlede det pantsatte, adsplittede Danmarks Rige, det ved hvert Barn i Landet, e—e ogsaa, men ligesaa bekendt er det, at hans overmodige og ukloge Kamppolitik i Slutningen af hans Regering ødelagde en stor Del af hans Mandoms Værk, ja tvang ham til, efter at have afleveret den højst uheldige Vittighed om de „seven und seventig Gensen“, at forlade Landet i tre Aar og overlade sine betroede Mænd at klare Ærterne. „Han fordrev sig selv fra sit Rige, uden at nogen forfulgte ham“, siger den danske Krønike. Hvilket Modstykke til Margrethes besindige, aldrig raadville Politik!

Følgerne af Valdemars Selvpogivelser blev, at de udstrakte skaanske Provinser i 16 Aar kom i Hansestaternes Vold, hele Kysten fra Skanør til Helsingborg blev overladt dem, og de fik Ret til de to Trediedele af Byernes Indtægter. Og hvorledes saa det ud

i det øvrige Rige? København havde maattet overgive sig, og Absalons Borg var nedrevet — i Kælderen til det nye Kristiansborg kan endnu Ødelæggesværket paavises. — Laaland og Falster var ligeledes erobret og Jylland atter faldet i Holstenernes Hænder. Det lykkedes ganske vist Valdemar i sine fire sidste Regeringsaar at raade Bod paa den værste Ulykke, men det Rige, han efterlod sin Datter og hendes Søn, var ikke desto mindre hærget af Krigens Ødelæggelser, og saa lidt betrygget, at Holstenerne stod rede til, saa snart Valdemar havde lukket sine Øjne, at falde ind i Jylland igen. Herredømmet i de skaanske Provinser var kontraktmæssig paa Tid overgivet Lybækkerne, og af det indre Lovgivningsværk, Valdemar i sine Velmagtsdage havde paabegyndt, var der næppe Spor tilbage. Under disse Vanskeligheder besteg Margrethe Tronen, og jeg behøver ikke at gentage for „Kvinden og Samfundet“s Læsere, hvorledes hun sejrede over dem. At hun var herskesyg og ukvindelig er en ganske forældet Betragtning, som vore Dages Historieforskning er kommet helt bort fra. At magte sin Opgave og bestemt vide, hvad man vil, burde ikke længer regnes for Tegn paa Ukvindelighed.

Margrethes sønderjydske Politik var en Nøds politik for at faa frie Hænder til Ordningen af det svenske Mellemværende, og hun stod paa Nippet til at bringe ogsaa dette Led i Lave, da Døden overraskede hende, — ligesom den havde overrasket hendes Fader i samme kritiske Øjeblik.

Selv om e—e har gjort sig fortjent til at tages i Ørerne, bør Margrethe ikke af den Grund miste en Tomme af den Anseelse, hun altid har nydt indenfor Dansk Kvindesamfund.

e—e.

Hvortil man tvinger de serbiske Koner og Piger.

—o—

Bladet „La Serbie“, Nr. 23, 1916, er os sendt med følgende Notits indstregt:

„Beogradske Novini“, det østrigske Blad, som udkommer i Belgrad, offentliggør under Overskriften: „Nye Løgne om Serbien af Ententens Magter“, følgende Meddelelse.

„Vi har før været tvunget til gentagne Gange at tage til Genmæle

mod de Løgne, som udbredtes af Ententemagternes Presse, med den parisiske Presse i Spidsen om Forholdene i Serbien under Østrig-Ungarns Okkupation. For nogle Uger siden har „Matin“ offentliggjort Beretninger om Forfølgelser af Befolkningen i Belgrad, som ikke skulde have Tilladelse til at besøge Kaféerne. Vi ser idag, at „Le Temps“ ikke vil staa tilbage for „Matin“, hvorfor det ogsaa har givet sig til at fabrikere saadanne skamløse Nyheder.

„Le Temps“ meddeler, at de militære Autoriteter i Serbien sender alle Piger og Koner fra 13 til 40 Aar inklusive til Østrig-Ungarn for at indesperre dem i Koncentrationslejrene. Men Sandheden er, at disse Piger og Koner bliver sendt til Østrig-Ungarn for at arbejde i Ammunitionsfabrikkerne i Lejrene eller for at gøre Tjeneste hos Officerer.“

Hertil tilføjer „La Serbie“:

„Den østrig-ungarske Krigsbestyrelse indrømmer altsaa udtrykkelig den Kendsgerning, at serbiske Koner og Piger deporteres, men benægter, at disse ulykkelige bliver sendt til Koncentrationslejrene. Man tvinger dem blot til at arbejde i Fabrikkerne eller at træde i Tjeneste hos østrig-ungarske Officerer! Vi har ikke Ord til at udtrykke vor Harm over disse vilkaarlige Handlinger, ganske i Strid med de elementære Principer for international Ret.“

(Efter „La Serbie“).

Enkerne.

—o—

Hos Elisa Petersen, Næstved, Medlem af D. K.s Fællesstyrelse har vi indhentet følgende Oplysninger:

Ifølge Enkeloven kunde en Enke ikke samtidig faa Understøttelse til sine Børn efter Loven og modtage Hjælp af Hjelpekassen — (i Kbhv. Understfor. komm. Afd.) — kun i Tilfælde af Sygdom hos Enken eller Børnene kunde Hjælp gennem Hjelpekassen eller Understøttelsesforeningen ydes.

Denne Bestemmelse ophæves midlertidig ved Lov Nr. 281 af 27. Oktbr. 1915.

I § 1 staar: Understøttelse af det offentlige ifølge Lov Nr. 124 af 29.